

И той се прекръсти, разтърсенъ отъ необяснима гревота.

Нѣкой бързо изтича по стълбитъ, блѣсна вратата. Войскарьтъ Манасъ, който днесъ бѣше на стража, се втурна съ трескавъ погледъ и сковани отъ вълнение уста.

Асѣнь скочи. Три успоредни гѣнки се извиха като змии между веждитъ му.

Задъ войскаря се мѣрна нѣкаква висока сѣнка.

Като поразени отъ мълния, царьтъ и боляритъ гледаха невѣроятното видение. Сънъ ли бѣше? Чародейство ли бѣше?

Изведнѣжъ съ високъ радостенъ викъ, Асѣнь се спусна и разтвори рѣце. Едно бледно, окѣсано момче, повече прилично на нежитъ, отколкото на човѣкъ, се хвърли въ тѣхъ. Щастливи сълзи овлажниха очитъ имъ.

— Ицо! Ицо! Ицо!

Всѣки искаше да го види, да го докосне, да го прегърне.

Единъ женски викъ се зачу откъмъ горницата. Съ разперени рѣце и смаяни лица, боляркитъ тичаха надолу по стълбитъ.

— Мамо!

Иваница скри развълнуваното си лице въ трепетнитъ майчини обятия.

Колко е порасналъ, колко е хубавъ, колко е възмѣжалъ — си шушнѣха удивени, и не можеха да откъснатъ взоръ отъ високия, строенъ юноша.

Чакъ когато седна върху мекия китеникъ, Иваница почувствува страшната умора, съ която се бѣше борилъ отъ дванадесетъ дни насамъ. Отъ щастливия мигъ, когато довѣрчивата стража при Златната порта бѣ пропуснала благообразния находникъ на Каламодиосъ, Иваница бѣ живѣлъ само съ една мисълъ — Търново, Търново, Търново . . . И за да не бѣде достигнатъ отъ неизтощена ромейска конница, той бѣ спалъ само по нѣколко часа въ крепоститъ, които преграждаха по-важнитъ кръстопѣ-